

Żółty ser, makaron, sól
I dwa czerwone jabłka.
Placi gotówką.

Wychodzi ze sklepu
I nagle za metrem
Ulatuje w powietrze,
W przestrzeń
Między blokami na Ursynowie,
Coraz wyżej i wyżej,
Ale ciągle rozpoznawalny
Za czarnymi szklami okularów.

Obok płyną jego wiersze
Jak świetliste obłoki,
Jak białe delfiny.

Zazdroszczę mu.

23 września 2012

Piotr Prokopiak

Dystymia

jesienią gwiazdy zstępują po liściach na
ulice przechodzą przeze mnie kolebiąc się
tętnem wiatru sploty fastrygują skumulowane
światy chciałbym zapomnieć źrenice
zdradzają mnie skraplając woskowe
domy trzymające się skrajki matczynej
mgły wilgoć ssą spękane
kasztany układam w tornistrze zanim
odleci kipiący dysk ronda
na Placu Wolności jak wtedy taksówki
uciekają z zastojów pośpieszonymi
wieczorami puszczają wszystkie spoiny
sens lepi się elastyczną
sinusoidą dym podtrzymuje domostwa
na uwięzi pomieszane z milczeniem
moje terazniejsze przyszło przeszłości

Przetrącone pokolenie II

budzi mnie hymn szkolny
niezmiennie o tej samej porze
łapię się na ostatnią zwrotkę
świadomości najbardziej
wzrusza mnie wers kwitnący
socjalizmem w obawie
przed naruszeniem artykułu
trzynastego zamykam oczy
i zaciskam pośladki nigdy
nie wiadomo gdzie
podrzucą pluskwę
gorzowski poeta (rocznik 84)
o mnie *ty to jesteś takie chujwico*
trochę tu trochę tam i znów
mój kryptokomunizm wychylił
ogon z nogawki rzeczywiście
wolałbym być tam i zwiedzać
z Izką B. salę pamięci im. Janka
Krasickiego niż tu skrobać poezję
w kolejce do mopsu będąc
małolatem (zaraz po stanie

wojennym) oglądałem film
Wajdy ten o ziemi obiecaney
maszyny tkackie jak owady
pożerały robotnice na żywca
jak dobrze że nie żyję
w takich złych czasach droczyłem
się z przeznaczeniem
dziś strzelają mi w tył głowy
frazą z amerykańskiej szmiry
nie ma zysku bez wyzysku
to takie normalne
a jednak

1658

to było jak młot na czarownice
nagle ojcowskie dęby
zaszumiały trynitarnie
brzozy wdziały dominikańskie habity
ptak wołającego na puszczy ugrzązł
w akademiach skarłałych
słuchaczy Lutra i Kalwina

dojrzał do strząśnięcia z nóg
proch po tumultach polemik
wypluci na powikłane trakty
unoszą nad obce źródła zasuszone
czteroewangeliczne koniczyny

przypomną czasem pod rakowieckie łąki
ojczyznę wyrodną stępiąłą pod
kontreformacyjnym ogniem i siarką
zaprawdę
lżej będzie ziemi sodomskiej
i gomorejskiej w dzień rozbioru
niż Rzeczpospolitej

są mogiły znane tylko Jahwe
gdzie darń tętni psalmami
w przekładzie Szymona Budnego
tam tęsknią do zmartwychwstania wywołani
z szerokiej drogi Bracia Polscy
czulą tabliczki w dłoniach
scio cui credidi

Noc św. Bartłomieja

zaskoczyliśmy ich we śnie
jak panienki nieroztropne
ewangelizacja przebiegała metodycznie
z czaszek dzieci
wyłupywaliśmy załążki herezji
płynąca po ścianach krew
przybierała postaci madonny
odcięte głowy
układaliśmy w paciorki różańca
a nagie ciała rznąliśmy
nie czekając na żniwo sądu

tej nocy Paryż
był jak świątynia opatrności
od drzwi do drzwi
maszerowały procesje pochodni
z jedyną zbawczą nowiną
miecze wznosiły się jak krzyże
odpusty pęczniały w sakiwkach
opornych pędziliśmy ulicami
wypełniając doły drgającym kacerstwem

i tylko czarny pies z Nawarry
w kobiecej alkoce przetrwał katechezę
ostateczne rozwiązanie kwestii reformatorskiej
pobłogosławił Rzym dzwonami
Namiestnik Chrystusa bił medale
jak my ich tysiącami
napisano bowiem kochaj bliźniego swego
nie napisano kochaj hugenota

Wszyscy jesteśmy heretykami

wszyscy jesteśmy heretykami
odszczepieni od jednego pnia
we własnym rzędzie
praworządni
prawomyślni zmyślni wymyślni
niemyślni

delirycznie zmanierowani
czytający Koheleta
i dalej swoje
frakcje i reakcje
zaklinanie niepodległego czasu
częstowanie mesjaszy
gąbką nasączoną octem
byle nakarmić żarłocznego boga
trawiącego pod żebrami
coraz to nowe filozofie

my heretycy permanentnie odrębni

Natalia Pałczyńska

entomologia

błogosławione niech będą ciotki
konfesjonały wszelkiej maści i rozmiaru
wszędobylskie klipsy torebek i toreb
paparazzi wśród grządek z kapustą

nosy siedmiomilowe
zawsze pomocne i skore
antyczne tiule żaby koronki
encyklopedie bliskiego sąsiedztwa

ukorzone w szybkim dostępie
bez ograniczeń w transferze danych
zgrzytów przerw w nadawaniu

atakują niezapowiedziane
nagłą wizytą bólem w mostku
wtajemniczając w reumatyzm zaparcia i kolki

panteony wścibstwa wirtuozki skradania
chowające banknoty w srebrnych cukiernicach
strachy na wróble i dzieci sąsiada

madonny uniesionych firanek i parujących
bułeczek
leksykony baśni legend i dociekań

ciotki cioteczki ciocie clociska
monumentalne i płodne
jak stonki po opryskach